

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΜΟΥΣΙΚΗ — ΘΕΑΤΡΟ

Η δεύτερη έκθεση του νέου μουσικού άρτουρημάτος του **Arthur Honegger** «Φωνές του κόσμου που δόθηκε τον περασμένο μήνα από την όρχηστρα της Έταιρείας των συναυλιών του Κρατικού Κονσερβατοούρ, ήταν καθ' όλα αξιόλογη, με τη θαυμαστή διεύθυνση του μαέστρου **André Cluytens**.

Νά, το θέμα που ένεπνευσε στο μεγάλο αυτό συνθέτη το καινούριο τούτο έργο του:

Έποχή του 1930. Η βιομηχανία κατακυριεύει δάκαυρο τον πλανήτη. Όλοκληρες χιλιάδες κόσμου ζούν μεταξύ ενός έργοστασίου και διαφόρων προαστείων, ανάμεσα σε στρατεύματα που μετακινούνται, σε γιγαντιαία βαπόρια που πηγαioερχονται. Η κάθε ανθρώπινη καρδιά εκλιπαρεί άουνειδητα, πότε-πότε, για λίγη μοναξιά, ενώ ο καθένας μπροστά στην έννοια του μύθου «Πρόδοος» μουρμουρίζει ή δικηκρύτεται δυνατά την τρομάρα του, μπροστά στην ανθρώπινη περιπέτεια, την τόσο τρομαχτικά και φριχτά άναγκαστική. Αυτή είν:ι με λίγα λόγια ή υπόθεση. Στο έργο αυτό, του **Ar. Honegger**, μέσα σ' αυτήν την άπέραντη μουσική τοιχογραφία, την παραιοθησιακή, κόρα τραγουδιού, —κόρα παρλάτα, φωνές, που διαδέχονται ή μία την άλλη— παρεμβάλλονται άνάμεσα στην όρχηστρα.

Σ' όλα αυτά μέσα, όπου ο συνθέτης έθυσιασε πρώτα άπ' όλα, αυτόν τον εαυτόν του, διαφαίνεται μία περίλαμπρη ειλκρινεία, και μία χρησιμοποίηση κανόνων, που δείχνουν ότι προέρχονται από το βέπντο της παραδόσεως. Άναγνωρίζουμε άκόμη ότι σ' όλοκληρό το έργο του **Honegger** δέν υπάρχουν χρονικές περιόδοι, αλλά μία διαρκής εξέλιξη, μία άθηγη άδιάκοπα, κι' ότι κάθε έργο του προπαραιοκεύεται το έπόμενο. Άπό το «Βασίλισσα Δαυιδ» ως τις «Φωνές του κόσμου» δέν υπάρχει παρ άνας και ο αυτός **Honegger** που ζητά πάντοτε να έκφραστεί διά της μουσική.

Στην Όπερα του Παρισιού έπανελήθη, την περασμένη βδομάδα, «Ο Έμπορος της Βενετίας» του **Reynardo Hahn** όπó τη διεύθυνση του **M. Inghelbrecht**, και με σκηνοθεσία νέα του **Max de Rieux**. Άπό το σκληρό μά και στοργικό δράμα του Σαίξπηρ που το ζωογονούν διάφορες περιπέτειες, άπό τη γραφική του παρατήρηση που δέν άξιοι να το χαραιοπήση και να το διασκεδάσει πότε πότε, ο διασκευαστής του **M. Zamacois**, έκράτησε την πιο δραματική του ούσία και το λιμπεττό της άπειρας διασκευαστικής Ικανοητικότητας. Τά διάφορα πρόσωπα έκθέτουν καθαρότητα το χαρακτήρα τους κι' ή ποίηση τά διανθίζει με τά πολυτιμότερα στοιχεία της. Η μουσική που έπωφελείται άπό χιλίες δυό εύκαιρίες άναπτύσσεται εύτυχώς έξυπρητικότητας. Π. χ. Στην άισχροκέρβεια του τοκογλόφου Σάβωακ στο μίσοο και στο φρένιασμά του, που σ' λιγάκι τον έξάπτει, στην εύγενική θερμότητα της φιλας, στο μοιρασμένο μεθύδι ενός ύπερόχου έρωτα, σ' όλα αυτά τά αίσθηματα, ή μουσική δίνει τον πιο παθητικό, τον πιο άνατομικό, τον πιο χαρομένο ως και τον πιο άστείο τόνον. Θά θέλαμε όμως να ποδμε ότι ύστερα άπ' όλον αυτόν τον ύμνο, που περιέχει ή παρτιούον,—της άληθειας της όμορφιάς, της γοητείας—που άδιάκοπα τη

φωτίζει και την καθοδηγεί, την προσωδια και την απαγγελία, που δίνουν στις λέξεις την πιο ύποβλητική έννοια και την πιο δραματική κίνηση, παρετηρήσαμε ότι είχαν περαιοποιεί μερικά μέρη του έργου. Αυτή όμως ή περαιοπή σκηνών, όπως π. χ. ή σκηνή του φλογορού διαλόγου του Βασίονα και της Πορκίας καθός και άλλες άδίκησε το έργο. «Άφθοσά στην έκτέλεση ήσαν, σάν έβραίοι ο **M. Norguera**, ο **Froumenty**, σάν Άντώνιος, ή κ. **Fanny Heldy**, σάν Πορκία. έπίσης κι' ο άλλοι ήθοποιοί ήσαν πολύ καλοί.

ΘΕΑΤΡΟ

Στο θέατρο **Comedie des Champs-Elysées** άνέβηκε πρό δύο έβδομάδων ή καινούργια κωμωδία του **Marcel Achard** «Η Μικροκρέπη Δεσποινίς». Η φαντασία του συγγραφέα είναι το φεουδο τό, και ή Ιστοραιοία παίρνει, σ' αυτόν, το χαρακτήρα της άνάγκης, που δέν τον βλέπουμε συνήθως παρ άμόνον σά διαφορητικά ταμπεραμέντα. Προσφέρει στο σύγχρονο θέατρο έναν άέρα εύγενείας όλοφάνερο, κι' έναν κάποιο τόνο συγκεκριμένης και θαρραλέας αισθηματικότητας. Ο Άσάρ έχει ένα κλίμα, μία φιλοσοφία κι' ένα δίδαγμα που άν και δέν μπορούμε να ύποκλινόμαστε μπροστά τους άναγνωρίζουμε όμως—ότι του άνηκουν άπόλυτα. Η κωμωδία του είναι άπίθανη, άπό την άρχή ως το τέλος—είναι ένα πολύχρομο πυροτέχνημα άπό πρόσωπα, ντεκόρ και πλοκή. Αυτό όμως είναι το χαρακτηριστικό τών ποιητών, να κάνουν να ζεπειτούνται φωτεινά χρώματα άπό τά πυροτεχνημάτα των. Και τά δικά του είναι γοητευτικά, άφελή είναι οι πηγές της ανθρώπινης άλληλας, οι πιο άπάντητες κι' οι πιο άληθινες. Επαινα ή Ιστορία ενός έρωτοτρόπου κοριτσιού, που ύστερα άπό την άυτοκτοσία ενός έραστή της βρίσκειται μοιρασμένο άνάμεσα στο μίσοο και τον έρωτα, ως τη στιγμή που δίνεται στον άδελφό του θύματός της. Ποιός θά μπορούσε να το πιστέψη; Άσφαλώς κανείς κι' όμως νά, άπό τί συνταράζονται και παραιολαγούν τά ρεαλιστικά πνεύματα που είναι ταραγμένα πολύ περότερο άπ' ότι φανταζόμαστε. Η βιομηγή του έργου δέν ήταν και τόσο έπιτυχής. Στην έναρξη κάθε πρόδξας δυό μουριο τραγουδιστές ο **B. Wallace** και ο **Health** τραγούδησαν τραγούδια της Νέας Όρλεάνης. Το άκροατήριο τούς άκουσε πολύ εύχάριστα.

Στο θέατρο Άτελιε έπίσης άνέβηκε το καινούργιο έργο του **Jean Bernard Luc**. «Η νόχη τών δυό άνδράων».

Στο θέατρο **Verlaine** παίζονται «Οι έραστές του Άργου» με την Κ. Μαρ. Βαλομαάκη. Στο θέατρο **Poste St Marlin** δίνονται οι τελευταίες παραστάσεις της κωμωδίας «Ψόλλοι στ' αυτιά» του Φενιτώ. Στο **Palais de Chaillot** παίζεται το παλιό έργο του **Destouches**, «Le Glorieux». Στο **Medrano** παίζεται το έργο «Zemganno Craddock». Στην **Comedie Française**, παίζεται το έργο «**Celimare le bien aimé**». Το δνομημα του παλιού θεάτρου «**Empire**» θά γίνη άπό τούς διευθυντές **Benoit Leon Druhet**. Η έναρξη θά γίνη με την όπερέτα «Η Όραιο του Κάδιε» του **Lopez** και με πρωταγωνιστρια τη **Marianno**.

Γ. Π.